

CARTES AL DIRECTOR

No al kàrting

Avui llegint la premsa, m'he trobat amb un article on l'alcalde de Llinars, el Sr. Martí Pujol, deia que rel rebuig al kàrting per part dels ciutadans de Cardedeu 'era un atac de gelosia', ja que Cardedeu va proposar dos possibles enclaus al poble.

En tot cas, Sr. Pujol, li diré que aquesta 'gelosia' de què parla potser la patirà la persona que va proposar Cardedeu com a possible emplaçament pel kàrting, i que suposo havia estat la Sra. Calamanda Vila, alcaldessa de Cardedeu, i el seu equip municipal. I, a més, li faig saber que a les persones que patirem el kàrting, que som els veïns, ningú ens ha preguntat que pensem sobre aquest tema, ni ara ni abans. Com a veïna del barri de la Granada, un dels més propers a la ubicació del kàrting, i que fins ara gaudeix d'una tranquil·litat molt estimada, dic No.

Hi ha també d'altres motius per dir No com ara la destrossa del paisatge, la contaminació acústica, el fet de carregar-se el corredor ecològic, la mobilitat i la quantitat de cotxes que passaran pel nostre

municipi, etc.
Maria Rosa Lorente
Cardedeu

El dolor dels bombers i les famílies

La passada ha estat una setmana tràgica per a nosaltres. Un atropament a l'incendi d'Horta de Sant Joan ha provocat la mort de cinc bombers i l'estat greu d'un sisè que està lluitant per la seva vida a l'Hospital de la Vall d'Hebron.

És difícil expressar el que sentim; funeral darrera de funeral estem vivint aquesta tragèdia amb el cor encogit, amb poques paraules i moltes llàgrimes i abraçades que intenten transmetre a la vegada el nostre dolor però també el nostre recolzament a tots plegats, als companys, les famílies, els amics, els veïns.

Només els bombers i les persones més properes a ells saben què significa viure amb un risc permanent per a la seva vida; les seves dones, els seus pares, els seus fills, germans, cosins, tiets, tots ens estan demostrant que malgrat el dolor,

estem orgullosos de la feina que feien els nostres companys i nosaltres també ho estem. La nostra gent dona el que té, fins i tot la seva vida, què més es pot demanar!

Voldria que aquesta carta fos un reconeixement a tots els que ens han deixat i també als que continuen, dia a dia, hora a hora, lluitant amb el foc i amb moltes altres emergències difícils i arriscades, no deixant que aquest intens dolor els impedeixi seguir treballant, cosa que els honora especialment en aquestes circumstàncies.

Pepe, segueix lluitant; nosaltres t'estarem esperant.

Olga Lanau,
Directora General de Prevenció,
Extinció d'Incendis i Salvaments

Dessaladora

La senyora Esperanza Aguirre ha reclamat públicament més diners del nou finançament per cobrir les despeses del Departament de Cultura ja que la comunitat que presideix és 'bilingüe', parlen castellà i anglès.

Fonts properes al seu partit han

L'ACUDIT, per Tirabuixó

Jordi, això que em toca la cama em sembla que no ha sortit de la depuradora!
Uix!, quin fàstic!

Veig que amb 25 anys la Tordera no ha millorat pas massa!

confirmat que esta preparant un projecte per la construcció d'una dessaladora, el que dona més arguments als que sempre han dit que

es la comunitat a on viuen més 'fantasmes' per kilòmetre quadrat.
Jordi Riu Vidal
Sant Antoni de Vilamajor

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, columnista

L'escarabat morrut, la palmera, l'escanyapolls i el Roure Gros de Can Draper

Confesso per endavant que no sóc cap expert en biologia i no estic massa al dia de les darreres tendències ecologistes. Crec, això sí, que la natura s'ha de respectar, no se l'ha d'atacar i tinc els meus dubtes sobre si se l'ha de protegir d'una forma obsessiva. Sóc dels que opina que un gos ha de ser tractat com un gos i que l'hàbitat natural dels pinsans i cadeneres és el bosc i no una gàbia penjada al balcó o a la sala d'estar. Però un cop dit això, vull passar a referir-me a uns fets que s'estan produint a casa nostra. S'ha detectat la presència a Sant Celoni d'un escarabat morrut que ha atacat una palmera.

L'escarabat morrut és un invasor procedent de la Polinèsia i li agraden les palmeres com a nosaltres ens poden agradar les mongetes del ganxet. Sobre gustos no hi ha res a dir, però els propietaris de palmeres han posat el crit al cel. No pot ser que vingui un escarabat de fora, lleig, morrut, amb ganes de cruspir-se aquestes magnífiques plantes que serveixen d'ornamentació de jardins i passejos i ens quedem tan tranquils. Tampoc les palmeres són autòctones del país com poden ser el pi, el roure, l'alzina o el plàtan, però ja fa temps que s'han introduït en el nostre paisatge urbà i si hem de prendre partit entre l'escarabat i la palmera la decisió ja està presa: guerra a l'escarabat morrut.

En canvi, m'ha cridat l'atenció una carta publicada a L'Actualitat del Baix Montseny el dia 12 de juny en què la Sra. Josefa Coll ens notifica que el Roure Gros de Can Draper està molt malmès degut a l'atac d'una cuca. He tingut ocasió

de veure un panell explicatiu col·locat davant de Can Draper indicant l'agressió que està patint el roure per part de diversos insectes, entre ells l'escanyapolls (Lucanus Cervus), una cuca que no es pot eliminar perquè es tracta d'una espècie protegida pel govern del nostre país. No és que m'hagi cridat l'atenció la carta, sinó el fet que ningú hagi protestat davant l'atac a un roure centenari per part d'un insecte que, encara que estigui protegit, tampoc té el dret de fer el que li doni la gana. Segurament l'escanyapolls deu fer molt de temps que està entre nosaltres i no és un nouvingut lleig i fastigós com l'escarabat morrut, però, per molt pedigrí baixmontsenyenc que arrossegui, ha de tenir en compte que un roure centenari es mereix un respecte.

En aquesta guerra entre el món vegetal i l'animal, ¿per què s'ha de tenir cura de la palmera que és una planta que a la majoria de nosaltres, ni fu, ni fa i, en canvi, ens quedem amb els braços creuats quan una agressió semblant la pateix un roure com el de Can Draper, que fa més d'un segle que ens acompanya, dona ombra als ramats i a les persones i dignifica el paisatge? ¿És la categoria social de l'insecte atacant allò que fa decantar les preferències? ¿Quins deuen ser els criteris emprats per donar immunitat a unes cuques i declarar una guerra oberta a d'altres? És complicat, no creieu?

Personalment, quan he estat testimoni d'una baralla, sempre m'he posat sentimentalment al costat del dèbil, segurament influït per aquell episodi de la

Història Sagrada que em van fer aprendre quan anava a col·legi, en el que el petit David, amb un cop de pedra, va deixar fora de combat al gegant Goliat. Potser es deu a aquesta influència infantil i pedagògica que en les curses de toros les meves simpaties són pel toro i, en aquest cas que ens ocupa si s'ha de protegir a algú crec que és a l'element més feble i agredit. Amb l'escarabat morrut ho tenim tots molt clar, potser degut a la seva sobtada aparició com a foraster empenyador, però el problema consisteix en determinar què en fem del nostre benvolgut escanyapolls.

Hi hauria tres possibles solucions: 1) Inicia un procés de reeducació gastronòmica per fer-li entendre que la pella de patata i els rosegons de pa sec són més nutritius i saludables que la fusta de roure. No estaria de més demanar la col·laboració del mestre Ferran Adrià. 2) Enllefiscar els roures amb alguna substància repel·lent contra insectes. 3) Per assolir una protecció més complerta de l'escanyapolls i evitar que siguin víctimes d'algun depredador poc assabentat que es tracta d'un insecte amb carnet oficial d'immunitat, s'hauria de demanar als membres del col·lectiu protector d'insectes que tinguessin com a mascotes una parella d'aquesta insigne cuca amb la qual cosa s'afavoriria, a més a més, la seva reproducció. Per assegurar la seva alimentació, no estaria gens malament que amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya se'ls facilités periòdicament un parell de paperines de serradures.

Parem. Prou conya. No puc entendre com es permet la mort d'un roure com el de Can Draper que està catalogat com el segon roure més gran de Catalunya després del de Santa Maria de Montnegre, sense fer res per aturar l'activitat de l'escanyapolls, per molt protegit que estigui per part dels funcionaris de la Conselleria corresponent. Des que el món és món, cada dia hi ha espècies animals que neixen i moren. És llei de vida. En aquests moments al planeta Terra hi ha 6.300 espècies d'insectes amb amenaça d'extinció i es calcula que el 50 per cent de totes les que corren pel món hauran desaparegut en els propers cinquanta anys, moltes d'elles amb els corresponents carnets de protecció emesos per les autoritats competents. Des de fa 600 milions d'anys hi ha hagut 5 extincions massives d'insectes que han anat acompanyades amb l'aparició d'espècies noves. Fem el que fem, en el transcurs d'un segle, la major part de les espècies que ara existeixen s'hauran transmutat, i no és únicament l'acció humana la que provoca aquests canvis. Fa 65 milions d'anys van desaparèixer els dinosaures i s'ha descobert recentment que una de les causes ser que aquests animals morissin van ser l'aparició de noves espècies d'insectes i la seva influència sobre la vegetació que servia alimentació enormes rèptils. Fa 65 milions d'anys, l'espècie humana no hi va influir per res.

Protegem com sigui el Roure Gros de Can Draper i deixem-nos de collonades, que diria en Josep Pla.